

Arrest

nr. 177 643 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2015 werd ingediend door:

*Naam: T(...)
Voornaam: A(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'a/s familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

*Op 11.12.2015 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse echtgenote, zijnde mevr. E(...) O(...) H(...). Deze aanvraag werd ingediend op grond van een buitenlandse huwelijk dat werd afgesloten op 8.09.2015 te Marokko.
Echter, tot op heden werd dit huwelijk niet erkend.*

Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 1°. Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. "*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel roept de verzoekende partij onder andere de schending in van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, §2, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Op 11.12.2015 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse echtgenote, zijnde mevrouw E(...) O(...) H(...).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een buitenlandse huwelijk dat werd afgesloten op 08/09/2015 te Marokko.

Echter, tot op heden werd dit huwelijk niet erkend.

Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van artikel 40bis, §2, 1°."

Dat artikel 27 § 1 van het WIPR nochtans het volgende stelt:

"Art. 27. § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]"

Artikel 27 van het WIPR stelt aldus dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure.

Dat dit concreet betekent dat elke buitenlandse akte rechtsgeldig moet worden geacht tot het tegendeel bewezen is.

Dat verzoeker op 11/12/2015 zijn huwelijksakte heeft voorgelegd aan de bevoegde diensten.

Dat hij tot op heden geen beslissing mocht ontvangen van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de huwelijksakte niet te erkennen.

Dat de huwelijksakte van verzoeker met zijn Nederlandse echtgenote dan ook als rechtsgeldig moet aanzien worden.

Dat de besteden beslissing nochtans stelt dat het huwelijk van verzoeker niet erkend is en bij gebrek aan erkenning van het huwelijk geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 40bis, §2, 1°.

Dat deze motivering volledig in strijd is met artikel 27 WIPR.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is.

Dat de bestreden beslissing dat ook artikel 27 WIPR schendt.

Dat de bestreden beslissing in zijn geheel moet vernietigd worden."

2.2. De verwerende partij repliceert het volgende in haar nota:

"In een eerste middel betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 27 WIPR;

- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet;

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

- de materiële motiveringsplicht;

- artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 52, §3 en §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat de door haar overlegde huwelijksakte als rechtsgeldig moet worden beschouwd, nu zij tot op heden nog geen beslissing mocht ontvangen van de ambtenaar van de burgerlijke stand houdende niet erkenning van de huwelijksakte.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een aanvraag indiende van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevr. E(...) O(...) H(...), gesteund op art. 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde aanvraag werd ingediend op grond van een buitenlands huwelijk, dat werd afgesloten op 08.09.2015 te Marokko.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert in de bestreden beslissing terecht dat dit huwelijk nog niet erkend werd in de Belgische rechtsorde, zodat derhalve ook geen toepassing kan worden gemaakt van art. 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zodoende heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vastgesteld dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden, en het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, laat verweerder nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich als annulatierechter niet mag uitspreken over de vraag of de gemachtigde van de Staatssecretaris op rechtsgeldige wijze de buitenlandse stukken weigert te erkennen, noch over de geldigheid van de huwelijksakte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.

Zie ook:

“de Raad (...) geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. Salmon, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknod wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

(R.v.V. nr. 39.684 van 2.3.2010)

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §3 en §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels

Het eerste middel betreffende de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Een verzoeker kan op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek uiten op de in een beslissing tot weigering van verblijf aanwezige materiële motieven en tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht. De verwerende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht enerzijds en de materiële motiveringsplicht anderzijds niet mogelijk is.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Gelet op het feit dat bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen.”

De Raad benadrukt dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Hij spreekt zich dan ook niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

In eerste instantie moet de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat nergens melding wordt gemaakt van een beslissing waarbij haar huwelijk niet zou zijn erkend.

Uit voormeld artikel 27 van het WIPR blijkt voorts dat *“een buitenlandse authentieke akte [...] in België door alle overheden [wordt] erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht”*, dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het Wetboek IPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. De gemachtigde doet hierover echter in het geheel geen uitspraak.

Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is in het licht van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2016 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS